

w sobie udzieleniem pomocy i czy rząd włoski manipulował przepisami prawa tak, aby sprzyjały one programowi spółki Compagnia Aerea Italiana.

Skarżąca podnosi dalej, że Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie polegający na tym, że nie wzięła ona pod uwagę możliwych rozwiązań alternatywnych wobec sprzedaży aktywów spółki Alitalia, takich jak likwidacja na drodze sądowej czy zbycie udziałów. Skarżąca twierdzi także, że Komisja nie zastosowała do sprzedaży aktywów spółki Alitalia zasady inwestora działającego w normalnych warunkach rynkowych, w szczególności poprzez brak dokonania oceny, jaki wpływ na cenę miało wyraźne zastrzeżenie warunku ciągłości usług oraz dorozumiane zastrzeżenie warunku, by nabywca części przedsiębiorstwa Alitalia prowadzącej działalność w zakresie przewozów pasażerskich był pochodzenia włoskiego, poprzez nieuznanie, że procedura sprzedaży aktywów spółki Alitalia miała oczywiście niewspółmierny charakter, a także poprzez brak dokonania oceny rzeczywistej ceny zaoferowanej przez CAI i niewskazanie kryteriów służących ustaleniu ceny rynkowej aktywów spółki Alitalia.

Ponadto skarżąca twierdzi, że Komisja błędnie wskazała podmiot zobowiązany do zwrotu pożyczki, gdyż biorąc pod uwagę to, że spółka Compagnia Aerea Italiana stała się następcą prawnym spółki Alitalia, podmiotem tym winna być właśnie CAI. Skarżąca podnosi wreszcie, że Komisja naruszyła ciężący na niej obowiązek uzasadnienia.

(¹) Dz.U. 2009, L 52, s. 3

Skarga wniesiona w dniu 31 marca 2009 r. — Meridiana i Eurofly przeciwko Komisji

(Sprawa T-128/09)

(2009/C 141/97)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Meridiana SpA (Olbia, Włochy) i Eurofly SpA (Mediolan, Włochy) (przedstawiciele: N. Green, QC, K. Bacon, barrister, C. Osti i A. Prastaro, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2008) 6745 wersja ostateczna z dnia 12 listopada 2008 r.;

— obciążenie Komisji kosztami poniesionymi przez skarżące.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżące wnoszą o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2008) 6745 wersja ostateczna z dnia 12 listopada 2008 r.

uznającej, że notyfikowana przez władze włoskie procedura sprzedaży aktywów przewoźnika lotniczego Alitalia nie stanowi przyznania pomocy państwa na rzecz nabywcy (N 510/2008) (¹). Skarżące są podmiotami konkurencyjnymi na rynku przewozów lotniczych, które wniosły do Komisji skargi dotyczące środków notyfikowanych przez władze włoskie.

W uzasadnieniu swych żądań skarżące podnoszą następujące zarzuty.

Po pierwsze twierdzą one, że zaskarżona decyzja została wydana z naruszeniem prawa, zawiera oczywiste błędy w zakresie ustaleń faktycznych oraz luki w uzasadnieniu, skoro Komisja uznała, że aktywa przedsiębiorstwa Alitalia zostałyby zbyte po cenach rynkowych. Skarżące utrzymują w szczególności, że z przedstawionego przez Komisję opisu postępowania nie wynika, jakoby aktywa przedsiębiorstwa Alitalia zostały poddane wycenie niezależnego rzeczoznawcy przed przystąpieniem do negocjacji dotyczących sprzedaży tych aktywów. Według skarżących Komisja naruszyła także prawo, jako że nie przywiązała wystarczającej wagi do okoliczności, że nie wdrożono otwartej i przejrzystej procedury sprzedaży aktywów przedsiębiorstwa Alitalia.

Po drugie skarżące twierdzą, iż wniosek Komisji, zgodnie z którym celem działań podjętych w ramach procedury zbycia aktywów nie było uchylene się od obowiązku zwrotu pomocy państwa, sformułowany został w oparciu o błędne ustalenia prawne, oczywiste błędy w zakresie ustaleń faktycznych oraz luki w rozumowaniu.

Po trzecie skarżące podnoszą, iż Komisja naruszyła prawo oraz ciężący na niej obowiązek uzasadnienia, ponieważ nie rozważyła, czy wprowadzone we Włoszech w 2008 r. uregulowania prawne dotyczące nadzwyczajnego postępowania upadłościowego same w sobie stanowiły pomoc państwa na rzecz przedsiębiorstwa Alitalia oraz na rzecz nabywcy — jak twierdzą skarżące we wniesionej przez nich skardze — skoro ich zdaniem uregulowania te miały na celu umożliwienie zbycia aktywów przedsiębiorstwa Alitalia.

Po czwarte według skarżących Komisja naruszyła prawo oraz ciężący na niej obowiązek uzasadnienia, ponieważ nie rozważyła, czy dowód na istnienie pomocy państwa stanowiły pewne wskazane w skardze okoliczności, a mianowicie dokonanie rozdziału aktywów przedsiębiorstwa Alitalia w sytuacji, w której nie postąpiłby tak zwykły inwestor prywatny, naruszenie zasady niedyskryminacji, włączenie do transakcji sprzedaży aktywów innej spółki oraz nabycie innej spółki przez nabywcę aktywów przedsiębiorstwa Alitalia.

Skarżące podnoszą wreszcie, że Komisja naruszyła prawo, ponieważ nie wszczęła formalnej procedury dochodzeniowej przewidzianej w art. 88 ust. 2 WE, lecz rozstrzygnęła sprawę już po przeprowadzeniu dochodzenia wstępnego.

(¹) Dz.U. 2009, C 46, s. 6.